

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 4To/73/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6819010042
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 06. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Bobor
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2019:6819010042.3

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jána Bobora a sudcov JUDr. Adriány Považanovej a JUDr. Ľubomíra Bušíka, PhD., v trestnej veci obžalovaného E. L. a spol., za zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1 Tr. zák. formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák. a iné, na verejnom zasadnutí konanom dňa 20. júna 2019, o odvolaní okresného prokurátora a obžalovaného H. D. proti rozsudku Okresného súdu Revúca sp. zn. 1T/4/2019 zo dňa 06.05.2019, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie okresného prokurátora a obžalovaného H. D. sa **z a m i e t a** .

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Revúca sp. zn. 1T/4/2019 zo dňa 06.05.2019 boli obžalovaní E. L. a H. D. uznaní za vinných zo zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1 Tr. zák. formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák. na tom skutkovom základe, že dňa 21.10.2018 v čase okolo 10.00 hod. obidvaja obžalovaní na lúke nad miestnym poľnohospodárskym družstvom v katastrálnom území obce H. G. Z., okres K., po predchádzajúcej dohode v úmysle zmocniť sa cudzej veci, napadli E. M., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom H. č. XXX, okres K., ktorý tam vtom čase pásol ovce, tým spôsobom, že obžalovaný H. D. rukami strčil poškodeného do chrbta, na čo poškodený spadol na zem, kde ho obžalovaný H. D. viackrát udrel päšťou do tváre, pričom obžalovaný E. L. v tom čase odcudzil poškodenému z plátennej kapsy, ktorú mal prehodenú cez plece, rôzne potraviny, a to 1 ks chlieb vo vajci, 2 ks zaváraných bravčových rebier, 2 ks chlieb s maslom a z vrecka kabáta odcudzil igelitové vrecko v ktorom sa nachádzal tabak, zapalovač a cigaretové papieriky, čím E. M. spôsobili povrchové poranenie a pomliaždenie vlasatej časti hlavy s dobou liečenia do 7 dní a škodu na odcudzených veciach vo výške nie menej ako 20,- eur.

Obžalovanému E. L. bol za to uložený podľa § 188 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 5 Tr. zák., pri nezistení žiadnej poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 Tr. zák. a pri zistení jednej priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. m) Tr. zák., § 39 ods. 1, 3 písm. e) Tr. zák. trest odňatia slobody vo výmere 3 roky a 10 mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. bol obžalovaný E. L. na výkon trestu zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Obžalovanému H. D. bol za to uložený podľa § 188 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 2 Tr. zák., pri zistení jednej poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. l) Tr. zák. a pri zistení jednej priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. m) Tr. zák., § 39 ods. 1, 3 písm. e) Tr. zák. trest odňatia slobody vo výmere 2 roky.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. bol obžalovaný H. D. na výkon trestu zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. bola obidvom obžalovaným uložená povinnosť spoločne a nerozdielne nahradiť poškodenému E. M., nar. XX.XX.XXXX v O. Z., okres K., trvale bytom H. č. XXX, okres K., spôsobenú škodu vo výške 15,- eur.

Obžalovaný H. D. bol súčasne podľa § 285 písm. c) Tr. por. spod obžaloby Okresnej prokuratúry Revúca zo dňa 20.02.2019, vedenej pod zn. 1Pv/261/18/6608-47 zo skutku právne kvalifikovaného ako zločin vydierania podľa § 189 ods. 1 Tr. zák., ktorého sa mal dopustiť tak, že následne na poškodeného E. M., nar. XX.XX.XXXX, pri odchode dňa 21.10.2018 zakričal, že nech neskúsi zavolať políciu, lebo uvidí, čo s ním bude, že oni si ho nájdu, pretože nebolo dokázané, že skutok spáchal obžalovaný.

Proti tomuto rozsudku zahlásil po jeho vyhlásení do zápisnice o hlavnom pojednávaní dňa 06.05.2019 odvolanie okresný prokurátor, a to proti výroku o vine a treste, ktoré dodatočne aj písomne zdôvodnil. Poukázal na to, že s právnym názorom okresného súdu vyjadreným v odôvodnení napadnutého rozsudku, nemožno vôbec súhlasiť. Okresný súd dôvody pre mimoriadne zníženie trestu vyvodil predovšetkým z pomerov páchatel'a u H. D. a z okolností prípadu u E. L.. Nemožno si osvojiť záver o splnení podmienok na mimoriadne zníženie trestu podľa § 39 ods. 1 Tr. zák. Dôvody pre mimoriadne zníženie trestu nie sú dané ani u jedného z obžalovaných, kedy je zrejmé, že obžalovaní sa dopustili skutočne závažnej trestnej činnosti, a nie je možné uvedenú trestnú činnosť bagatelizovať. Nestotožňuje sa so súdom ustálenými dôvodmi mimoriadneho zníženia trestu vo vzťahu k okolnostiam prípadu pri H. D., uložený mu trest odňatia slobody je mierny, určite nepostačí na jeho nápravu. Neprijateľné sú aj dôvody mimoriadneho zníženia vyplývajúce z pomerov E. L., keďže nejde o osobu, ktorá by v minulosti viedla riadny bezúhonný spôsob života, je potrebné ho hodnotiť ako recidivistu, tento bol v minulosti už sedemkrát súdom trestaný, a to opakovane aj za majetkovú trestnú činnosť, z toho jedenkrát pre zločin lúpeže a opakovane bol vo výkone trestu. V plnej miere u neho zlyháva prevýchovný účinok trestu a ani súdom uložené nepodmienečné tresty odňatia slobody ho nepodnietili k vedeniu riadneho spôsobu života. Trest, ktorý bol uložený aj tomuto obžalovanému považuje za nedostatočný. Okolnosti prípadu uvedené súdom v odôvodnení napadnutého rozsudku dostatočným spôsobom dokumentujú potrebu prevýchovy obžalovaných trestom v rámci zákonom stanovenej trestnej sadzby (po zohľadnení poľahčujúcich a priťažujúcich okolností) bez potreby aplikácie inštitútu mimoriadneho zníženia trestu.

Poukazuje tiež, že pri trestnom čine lúpeže intenzita násillia nerozhoduje. Pri skutku kvalifikovanom ako zločin lúpeže nie je potrebné sa zaoberať zraneniami poškodeného ani obmedzením v obvyklom spôsobe života. Ak by došlo k poraneniám nie ľahkým, bol by skutok kvalifikovaný aj ako trestný čin ublíženia na zdraví alebo iný trestný čin. Nemožno akceptovať argumentáciu súdu použitia mimoriadneho zníženie trestu druhom odcudzených vecí a už vôbec nie poukazovanie na to, že obžalovaní boli hladní, keďže obaja jednoznačne uviedli, aj poškodený, že chceli najprv tabak. Pri trestnom čine lúpeže nerozhoduje ani hodnota veci, ani druh veci, ktorej sa páchatel' chcel zmocniť alebo zmocniť. Pokiaľ súd argumentuje, že na fyzickom útoku proti poškodenému sa podieľal najmä H. D. a tým tiež dôvodí použitie § 39 Tr. zák. u E. L., poukazuje, že spolupáchateľstvo po objektívnej stránke nevyžaduje spoločné konanie v tom zmysle, že každý zo spolupáchateľov uskutoční konanie rovnocennej povahy a naplní tak všetky znaky trestného činu, stačí, keď trestná činnosť spolupáchateľov vo svojom súhrne predstavuje konanie naplňujúce príslušné ustanovenie osobitnej časti Trestného zákona. V prípade trestného činu lúpeže nie je treba, aby sa každý zo spolupáchateľov dopustil proti poškodenému násillia alebo hrozby bezprostredného násillia, ale postačí, že v rámci rozdelenia rolí jednotlivých spolupáchateľov pri spoločnom útoku dôjde k tomu, že len niektorý z nich sa dopustí násillia, resp. hrozby bezprostredného násillia, zatiaľ čo iný zo spolupáchateľov sa dopustí konania smerujúceho k odňatiu veci z dispozície poškodeného.

Okresný súd pri svojich úvahách v časti výroku, ktorým podľa § 285 písm. c) Tr. por. oslobodil spod obžaloby za skutok kvalifikovaný ako zločin vydierania podľa § 189 ods. 1 Tr. zák. sa opieral len o skutočnosť, že obžalovaný D. výslovne popieral svoju vinu zo spáchania tohto skutku, poškodený M. nevidel, ktorý z obžalovaných na neho zakričal a výpoveď obžalovaného L. súd nepovažoval za vierohodnú. Prokurátor konštatuje, že E. L. usvedčoval z tohto skutku H. D. od prvotného úkonu prípravného konania, a to už v zápisnici o výsluchu zadržaného, na ktorom tvrdení zotrval konštantne pri všetkých výsluchoch a úkonoch v prípravnom konaní ako aj na hlavnom pojednávaní. Nemožno určite urobiť záver, že aj v tejto časti je jeho výpoveď nedôveryhodná. Naopak H. D. pri prvotných úkonoch prípravného konania na výsluchu zadržaného jednoznačne uviedol, že nikto (ani L. ani on) nič nepovedal poškodenému pri odchode, nič na poškodeného nekričali, čo je jednoznačne v rozpore

s tvrdením poškodeného a nakoniec aj následným tvrdením D., ktorý na výsluchu obvineného už len poprel. Že by on niečo kričal na poškodeného. Pri ďalších úkonoch a na hlavnom pojednávaní už tvrdil, že na poškodeného kričal L.. Je možné, že ide o spôsob obrany, na ktorý má D. právo, avšak podľa názoru prokurátora, práve v tejto časti je jeho výpoveď nedôveryhodná. Poškodený jednoznačne a konštantne zotrval na tvrdení počas celého konania, že jeden z obžalovaných pri odchode dňa 21.10.2018 zakričal na neho. Že nech neskúsi zavolať políciu, lebo uvidí. Z uvedeného je zrejmé, že skutok kvalifikovaný ako zločin vydierania podľa § 189 ods. 1 Tr. zák. sa stal a spáchal ho obžalovaný H. D..

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti prokurátor navrhol, aby krajský súd zrušil napadnutý rozsudok okresného súdu, a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Proti rozsudku podal odvolanie v zákonnej lehote aj obžalovaný H. D. prostredníctvom svojho obhajcu, a to proti výroku o treste a o náhrade škody v časti týkajúcej sa zločinu lúpeže, z ktorej bol uznaný za vinného. V písomných dôvodoch odvolania uviedol, že trest, ktorý mu bol uložený považuje za neprímerane prísny. K zločinu lúpeže sa priznal a jeho spáchanie úprimne oľutoval. Správne mu bola preto priznaná poľahčujúca okolnosť v zmysle § 36 písm. l) Tr. zák. Po vyhlásení rozsudku si uvedomil, že jeho výpoveďami prispel k objasneniu zločinu lúpeže, keďže obžalovaný E. L., ako aj poškodený E. M. menili svoje výpovede, preto si myslí, že by mu mala byť priznaná poľahčujúca okolnosť v zmysle § 36 písm. n) Tr. zák., a to jeho napomáhanie pri objasnení trestnej činnosti príslušným orgánom. Od začiatku trestného konania uviedol rozhodujúce okolnosti spáchania zločinu lúpeže, ktorého sa dopustil spolu s obžalovaným E. L., ktorý sa najskôr v prípravnom konaní k jeho spáchaniu priznal, neskôr však jeho spáchanie popieral. V jeho neprospech nie je žiadna priťažujúca okolnosť v zmysle § 37 Tr. zák., keď súd nebude prihliadať na jeho predchádzajúce odsúdenie podľa § 37 písm. m) Tr. zák., keďže podľa povahy predchádzajúceho odsúdenia nemusí na túto okolnosť prihliadať (bol odsúdený iba 1× za drobnú krádež, za ktorú mu bol uložený trest povinnej práce v trvaní 80 hodín). Preto sa v jeho prípade znižuje v zmysle § 38 ods. 3 Tr. zák. horná hranica zákonom stanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu, keďže prevládajú poľahčujúce okolnosti nad priťažujúcimi v pomere 2:0. Pri uplatňovaní požiadavky primeranosti trestu je súd povinný uplatňovať princíp proporcionality. Musí vychádzať zo zásady humanity obsahujúcej princíp úmernosti, represie, preto nesmie prekročiť mieru nevyhnutnú pre splnenie účelu trestu. Prísny trest nepôsobí výchovne a bol by v rozpore s individuálnou aj generálnou prevenciou. Trestné konanie musí sledovať preventívny, ako aj resocializačný cieľ a musí tiež prispievať k náprave a polepšeniu páchatel'a. Primeranosť trestov je nevyhnutným predpokladom dosiahnutia výchovných účinkov trestu, preto je vždy potrebné prihliadať na okolnosti konkrétneho prípadu, na jeho závažnosť a zároveň musí tiež zabrániť mechanickému postupu súdu pri rozhodovaní o treste.

Nesúhlasí ani s výrokom o náhrade škody, pretože poškodený E. M. pri konfrontácii s obvineným E. L. zo dňa 05.02.2019 nežiadal nahradiť škodu a túto si neuplatnil do skončenia vyšetrovania podľa § 46 ods. 3 Tr. por. a aj napriek tomu, že na súde si uplatnil škodu vo výške 15 Eur, mal byť so svojim nárokom na náhradu škody odkázaný na občianske súdne konanie. Výrok súvisiaci s jeho oslobodením spod obžaloby ohľadne vydierania je zákonný a správny, poukazuje a odkazuje aj na odôvodnenie napadnutého rozsudku.

Vzhľadom k uvedenému obžalovaný H. D. navrhol, aby krajský súd zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o uloženom treste odňatia slobody a uložil mu trest odňatia slobody, výkon ktorého podmienene odloží s probačným dohľadom nad jeho správaním, prípadne za aplikácie § 39 ods. 1 Tr. zák. uložiť mu trest odňatia slobody vo výmere od šiestich mesiacov do jedného roka s jeho zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia. Zároveň navrhol zrušiť napadnutý výrok o náhrade škody a odkázať poškodeného so svojim nárokom na náhradu škody na občianske súdne konanie. Výrok súdu, ktorým bol oslobodený spod obžaloby ostáva nezmenený.

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací zistil, že odvolania podali okresný prokurátor a obžalovaný H. D. ako oprávnené osoby, v zákonnej lehote, a to proti rozhodnutiu, proti ktorému boli prípustné. Následne preskúmal v intenciách § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorému odvolatelia podali odvolania, ako aj správnosť postupu konania, ktoré týmto výrokom predchádzalo a zistil, že ani jedno z odvolaní nebolo podané dôvodne.

Ako zistil krajský súd okresný prokurátor podal dňa 21.02.2019 obžalobu na E. L. a H. D. za zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1 Tr. zák. formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák. a na H. D. súčasne aj za zločin vydierania podľa § 189 ods. 1 Tr. zák.

Súd prvého stupňa pri dôslednom dodržaní procesného postupu a rešpektovaní práva obžalovaných na obhajobu, rozhodol na hlavnom pojednávaní v súlade s výsledkami vykonaného dokazovania. V tomto smere vykonané dôkazy správne vyhodnotil a to jednotlivo, ako aj v ich súhrne, odôvodnenie jeho rozhodnutia zodpovedá všetkým hľadiskám obsiahnutým v ustanovení § 168 ods. 1 Tr. por., prejednávánemu prípadu venoval náležitú pozornosť a nemožno mu v tomto smere nič podstatné vyčítať. Stručne vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov tiež vtedy, ak si navzájom čiastočne odporovali. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku je zároveň zistiteľné, akými právnymi úvahami sa prvostupňový súd spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušného ustanovenia zákona v otázke viny obžalovaných zo spáchania skutku kladeného im za vinu, právne kvalifikovaného ako zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1 Tr. zák. formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák. a nepochybil ani pri ukladaní trestu a ani pri rozhodovaní o nároku poškodeného na náhradu škody. V súlade so zákonom bol tiež postup okresného súdu, keď podľa § 285 písm. c) Tr. por. oslobodil obžalovaného H. D. spod obžaloby okresného prokurátora pre zločin vydierania podľa § 189 ods. 1 Tr. zák., pretože dospel k tomu záveru, že nebolo dokázané, že ho spáchal obžalovaný. Krajský súd v podrobnostiach poukazuje na odôvodnenie rozsudku okresným súdom, najmä na stranách 6 až 10, s ktorými sa stotožnil.

Skutok tak, ako bol vo výrokovej časti správne ustálený a právne kvalifikovaný ako zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1 Tr. zák. formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák., bol preukázaný súhrnom vykonaných dôkazov, a to vzájomnými usvedčujúcimi výpoveďami obžalovaných, ako aj výpoveďou svedka - poškodeného E. M. a v neposlednom rade aj prečítanými listinnými dôkazmi.

V rámci odvolacieho konania bola venovaná dostatočná pozornosť odvolacím námietkam okresného prokurátora a obžalovaného, ktoré však nebolo možné nepovažovať za také, ktoré by viedli k inému meritórnemu rozhodnutiu.

Vzhľadom k výsledkom dokazovania na hlavnom pojednávaní okresný súd správne konanie obžalovaných E. L. a H. D. právne kvalifikoval ako zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1 Tr. zák. formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák., pretože obžalovaní spoločným konaním proti inému použili násilie úmysle zmocniť sa cudzej veci.

Pokiaľ ide o úvahy o druhu a výmere trestov uložených obžalovaným, odvolací súd sa stotožnil s výrokom prvostupňového súdu, ktorý obžalovaným uložil vyššie uvedené tresty, pri treste odňatia slobody vrátane spôsobu jeho výkonu a v podrobnostiach poukazuje na odôvodnenie rozsudku na strane 8 a 9. Krajský súd konštatuje, že prvostupňový súd sa dôsledne riadil zásadami ukladania trestov tak, ako ich má na mysli ustanovenie § 34 Tr. zák. Trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov. Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery okresný súd vzal do úvahy spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti, zhodnotil aj osoby obžalovaných, ich pomery a možnosť ich nápravy, správne ustálil pomer poľahčujúcich a príťažujúcich okolností. Rovnako prvostupňový súd v odôvodnení napadnutého rozsudku dostatočne, zrozumiteľne jasne vysvetlil prečo aplikoval ustanovenie o mimoriadnom znížení trestu podľa § 39 ods. 1 Tr. zák. Vzhľadom na okolnosti prípadu aj podľa zistení Krajského súdu bolo použitie tohto ustanovenia správne a zodpovedajúce zákonu.

U obžalovaného E. L. okresný súd správne zistil príťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m) Tr. zák. (bol už za trestný čin odsúdený), pričom súd nezistil žiadnu poľahčujúcu okolnosť zmysle § 37 Tr. zák. V tomto smere pri hodnotení osoby obžalovaného E. L. správne konštatoval, že hoci nebolo voči nemu v mieste bydliska vedené žiadne konanie voči jeho správaniu, jedná sa o osobu, ktorá nemá v mieste bydliska dobré vzťahy, vyvoláva roztržky a vraj často a nadmerne požíva alkoholické nápoje. Pred spáchaním trestného činu bol obžalovaný 7 krát súdne trestaný, a to opakovane za majetkovú, ako aj násilnú trestnú činnosť. Naposledy bol odsúdený rozsudkom Okresného súdu Revúca zo dňa 22.08.2016, sp. zn. OT/27/2016, právoplatným dňa 26.10.2016, pre prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. a) Tr. zák., na trest odňatia slobody nepodmienečne vo výmere 1 mesiac, so zaradením

na jeho výkon do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Uložený trest odňatia slobody vykonal dňa 11.12.2016. V období od 02.04.2015 do 14.02.2019 bol podľa registra ústrednej evidencie priestupkov MV SR 26 krát postihnutý za priestupky proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky.

Pri ukladaní trestu obžalovanému H. D., okresný súd prihliadol na poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. l) Tr. zák. (priznal sa k spáchaniu trestného činu lúpeže a trestný čin úprimne oľutoval) a tiež na priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m) Tr. zák. (bol už za trestný čin odsúdený). Pri hodnotení osoby obžalovaného správne konštatoval, že sa jedná o osobu, ku ktorej v mieste bydliska neboli zistené žiadne výhrady. Pred spáchaním trestného činu bol 1 krát súdne trestaný, a to trestným rozkazom Okresného súdu Revúca sp. zn. 1T/40/2018 zo dňa 27.07.2018, právoplatným dňa 11.09.2018, pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. d) Tr. zák., k trestu povinnej práce vo výmere 80 hodín. V období od 03.09.2014 do 14.02.2019 bol podľa registra ústrednej evidencie priestupkov MV SR 7 krát postihnutý spravidla za priestupky proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky.

S odvolacou námietkou obžalovaného H. D. na priznanie mu poľahčujúcej okolnosti uvedenej v § 36 písm. n) Tr. zák., a to, že napomáhal pri objasňovaní trestnej činnosti príslušným orgánom, sa s poukazom na ustálenú judikatúru vzťahujúcu sa k danej problematike krajský súd nestotožnil. Obžalovaný okrem samotného priznania k trestnému činu lúpeže, nevyvinul aktívnu účasť na iných dôkazných úkonoch, než je jeho výsluch. Aj jeho odvolacia námietka týkajúca sa priznanej mu v jeho neprospech priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. m) Tr. zák., je nedôvodná. Neexistoval žiadny relevantný dôvod pre neprihliadanie u obžalovaného H. D. na túto priťažujúcu okolnosť, keďže je zrejmé, že obžalovaný sa zločinu lúpeže v prejednávanej veci dopustil len s krátkym časovým odstupom od odsúdenia Okresným súdom Revúca sp. zn. 1T/40/2018 zo dňa 27.07.2018, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 11.09.2018, a to práve pre majetkovú trestnú činnosť, pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. d) Tr. zák.

Za trestný čin (zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1 Tr. zák.), ktorého sa obžalovaní E. L. a H. D. dopustili, Trestný zákon ustanovuje trestnú sadzbu na 3 roky až 8 rokov trestu odňatia slobody. Obžalovaný E. L. sa v prejednávanej veci opätovne dopustil zločinu, preto bolo pri ukladaní trestu u neho aplikované ustanovenie § 38 ods. 5 Tr. zák., t. j. trest sa ukladal za opätovne spáchaný zločin, v dôsledku čoho sa zvýšila dolná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu polovicu, obžalovanému teda bolo možné po úprave trestnej sadzby podľa § 38 ods. 2, 5 Tr. zák. uložiť trest odňatia slobody na 5 rokov a 6 mesiacov až 8 rokov.

U obžalovaného H. D. bolo možné podľa § 38 ods. 2 Tr. zák. (pri vyrovnanom pomere poľahčujúcich a priťažujúcich okolností) uložiť trest odňatia slobody na 3 roky až 8 rokov.

Podľa zmierňovacieho ustanovenia § 39 ods. 1 Tr. zák., ak súd vzhľadom na okolnosti prípadu alebo vzhľadom na pomery páchatela má za to, že by použitie trestnej sadzby ustanovenej týmto zákonom bolo pre páchatela neprimerane prísne a na zabezpečenie ochrany spoločnosti postačuje aj trest kratšieho trvania, možno páchatelovi uložiť trest aj pod dolnú hranicu trestu ustanoveného týmto zákonom. Toto ustanovenie, čo sa týka okolností prípadu, zohľadňuje najmä okolnosti, ktoré súvisia so skutkom ako takým a jeho právnym posúdením.

Správne preto postupoval okresný súd, keď po vyhodnotení všetkých okolností prípadu, spôsobu jeho spáchania, druhu a hodnoty od cudzených vecí, ako aj osoby a pomerov obžalovaných, dospel k záveru, že uloženie trestu odňatia slobody obžalovanému H. D., čo i na samej dolnej hranici trestnej sadzby a obžalovanému E. L. na dolnej hranici upravenej zvýšenej trestnej sadzby, aj napriek tomu, že tento nepochybne spáchal opätovne zločin, by bolo neprimerane prísne, a preto uložil obžalovaným trest odňatia slobody pod dolnú hranicu trestu ustanoveného Trestným zákonom za použitia zmierňovacieho ustanovenia § 39 ods. 1 Tr. zák. s obmedzením v zmysle ustanovenia § 39 ods. 3 písm. e) Tr. zák. Jedine uloženie nepodmienečného trestu odňatia slobody, a to obžalovanému E. L. vo výmere 3 roky a 10 mesiacov a obžalovanému H. D. vo výmere 2 roky, zabezpečí v danom prípade v dostatočnej miere dosiahnutie účelu trestu a zároveň obsahuje v primeranom obsahu prvky represie, ako aj prvky individuálnej a generálnej prevencie pred páchaním trestnej činnosti a je postačujúci na nápravu a prevýchovu obžalovaných. Takýto trest zodpovedá všetkým požiadavkám vyplývajúcim z ustanovenia § 34 ods. 1, ods. 4 Tr. zák. a súčasne i z ďalších ustanovení, ktoré upravujú zásady ukladania trestov.

Prvostupňový súd nepochybil ani v tom, keď na výkon trestu odňatia slobody obžalovaného E. L. zaradil podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. do ústavu so stredným stupňom stráženia, pretože tento bol v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin. Správne postupoval okresný súd aj v tom smere, keď podľa

§ 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. obžalovaného H. D. na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, keďže obžalovaný H. D. nebol doposiaľ vo výkone trestu odňatia slobody.

Pokiaľ ide o výrok o náhrade škody, ani v tomto prípade okresný súd nepochybil, keďže poškodený E. M. si svoj nárok na náhradu škody spôsobenej mu trestným činom uplatnil riadne a včas pri svojom výsluchu v prípravnom konaní po zákonom poučení o tomto nároku. Krajský súd sa nemohol stotožniť s námietkou obžalovaného H. D., že poškodený pri konfrontácii s obvineným E. L. zo dňa 05.02.2019 nežiadal nahradiť škodu a túto si neuplatnil do skončenia vyšetrovania podľa § 46 ods. 3 Tr. por., keďže zo zápisnice o konfrontácii medzi obvineným E. L. a poškodeným E. M. zo dňa 05.02.2019 je zrejmé, že tento procesný úkon bol s poškodeným realizovaný len vo vzťahu k obžalovanému E. L., pričom vyjadreniu poškodeného ku škode nepredchádzalo zákonné poučenie týkajúce sa jeho nároku na náhradu škody. Poškodený na hlavnom pojednávaní upravil výšku uplatňovaného nároku na sumu 15,- Eur, teda nárok na náhradu škody uplatnil dokonca v sume nižšej, ako bola škoda vyčíslená odborným vyjadrením.

Krajský súd sa tiež stotožňuje s právnymi závermi rozsudku okresného súdu, ako aj s jeho dôvodmi a má za to, že postup prvostupňového súdu bol v súlade so zákonom, keď podľa § 285 písm. c) Tr. por. obžalovaného H. D. spod obžaloby pre skutok kvalifikovaný ako zločin vydierania podľa § 189 ods. 1 Tr. zák. oslobodil, pretože síce bolo preukázané výpoveďou poškodeného E. M., že skutok ako taký sa stal, nebolo však jednoznačne bez akýchkoľvek pochybností vykonaným dokazovaním preukázané, že tento skutok spáchal práve obžalovaný H. D., keďže poškodený nevedel uviesť, ktorý z obžalovaných sa mu vyhrážal a rozpory vo výpovediach obžalovaných, ktorý sa zo spáchania tohto zločinu navzájom usvedčovali, sa na hlavnom pojednávaní nepodarilo odstrániť. Za takejto dôkaznej situácie, ktorá nie je jednoznačná, práve naopak, je rozporná, nemožno potom dospieť k záveru o uznaní viny obžalovaného H. D. a následne aj k uloženiu trestu. Z vykonaných dôkazov musí byť absolútne nepochybné a zrejmé, že sa stal skutok, že tento skutok vykazuje znaky skutkovej podstaty žalovaného trestného činu a existuje spoľahlivý záver, že skutok spáchal obžalovaný. Ak nie je splnená čo i len jedna z uvedených podmienok, nemožno dospieť k odsudzujúcemu rozsudku. Prvostupňový súd sa preto dôsledne riadil zásadou in dubio pro reo, keď pochybnosti o tom, že skutok spáchal obžalovaný H. D. pričítal v zmysle uvedenej zásady v jeho prospech a rozhodol správne, keď obžalovaného podľa § 285 písm. c) Tr. por. spod obžaloby za zločin vydierania podľa § 189 ods. 1 Tr. zák. oslobodil.

Podľa § 319 Tr. por. odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

S poukazom na vyššie uvedené dôvody krajský súd odvolanie okresného prokurátora, ako aj obžalovaného H. D. v zmysle § 319 Tr. por. ako nedôvodné zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.